

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci žalobkyně: **N. L.**, zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Brno, Příkop 8, proti žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 3.2.2009, č.j. CPR-17181/ČJ-2008-9CPR-C241

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Brno, Inspektorátu cizinecké policie Znojmo ze dne 23.10.2008, č.j.: CPBR-1079/ČJ-2008-68PT-CI (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“) byla dle ust. § 37 odst. 2 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) v návaznosti na ust. § 46 odst. 1 tohoto zákona žalobkyni zrušena platnost povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem účasti v právnické osobě, neboť jiný stát Evropské unie nebo smluvní stát uplatňující společný postup ve věci vyhošťování rozhodl o vyhoštění cizince ze svého území z důvodů porušení právních předpisů upravujících vstup a pobyt cizinců na jejich území. Žalobkyni byla zároveň dle ust. § 37 odst. 3 zákona o pobytu cizinců určena lhůta k vycestování z území České republiky do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), vydaným Policií České republiky, Ředitelstvím služby cizinecké policie Praha, bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno výše uvedené rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

S ohledem na skutečnost, že podle novely zákona o pobytu cizinců provedené zákonem č. 427/2010 Sb., s účinností ode dne 1.1.2011 přešla působnost ve věcech dlouhodobého pobytu cizinců na Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, soud od uvedeného data s Komisí pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců jednal jako se žalovaným (§ 69 s.ř.s.).

Žalobou podanou k Městskému soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení napadeného rozhodnutí, jakož i zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě namítla, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť bylo vydáno v řízení, ve kterém bylo postupováno v rozporu se zákonem. Důvodem pro zrušení jejího dlouhodobého pobytu byla skutečnost, že žalobkyně byla zařazena do informačního systému smluvních států dle čl. 96 Schengenské prováděcí úmluvy jako osoba, které má být odepřen vstup do schengenského prostoru. Do tohoto informačního systému byla žalobkyně zařazena na základě rozhodnutí příslušného orgánu Polské republiky ze dne 9.5.2008, kterým jí bylo uloženo správní vyhoštění s platností do 8.5.2011. Žalobkyně následně poukázala na čl. 25 odst. 2 Úmluvy k provedení Schengenské dohody ze dne 14.června 1985 mezi vládami států Hospodářské unie Beneluxu, Spolkové republiky Německo a Francouzské republiky o postupném odstraňování kontrol na společných hranicích (dále jen „Schengenská prováděcí úmluva“), podle kterého *„vyjde-li najevo, že cizinec, který je držitelem platného povolení k pobytu vydaného jednou ze smluvních stran, je uveden v záznamech o osobách, kterým nemá být povolen vstup, pak smluvní strana, která záznam pořídila, bude konzultovat se smluvní stranou, která povolení k pobytu vydala, s cílem prověřit, zda existují dostatečné důvody pro zrušení k povolení pobytu“*. Vzhledem k tomu, že žalobkyně měla v době vydání napadeného rozhodnutí povolen dlouhodobý pobyt na území ČR za účelem účasti v právnické osobě s platností od 15.5.2008 do 14.5.2010, mělo podle čl. 25 odst. 1 a 2 Schengenské prováděcí úmluvy dojít ke konzultačnímu řízení mezi Polskou republikou a Českou republikou v tom smyslu, zda v případě žalobkyně jsou dány takové důvody, které by mohly vést ke zrušení jejího povolení k dlouhodobému pobytu.

Žalobkyně dále uvedla, že součástí spisového materiálu je sice sdělení Národní centrály SIRENE České republiky ze dne 29.8.2008, které bylo vydáno na základě informace centrály SIRENE Polské republiky, z tohoto sdělení však v žádném případě nelze vyvodit, že by konzultační řízení proběhlo ve smyslu čl. 25 odst. 1 a 2 Schengenské prováděcí úmluvy, neboť v této informaci je k položce 149 uvedeno, že *„Polské kompetentní úřady (ve vztahu k cizincům) žádají české úřady, aby uvážily odebrání povolení k pobytu jmenované osobě v České republice. V případě, že povolení bude zachováno, polské úřady vymažou záznam v SIS“*. Z konzultačního řízení tak dle mínění žalobkyně nevyplývá žádná konkrétní informace, která by mohla správní orgán vést k závěru, že z tohoto konzultačního řízení vyplývá, že na straně žalobkyně jsou dány dostatečné důvody pro zrušení jejího povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR. S ohledem na uvedené proto takto proběhlé konzultační řízení ztratilo jakékoli opodstatnění pro rozhodnutí v této věci a nelze z něj dovodit, že by žalobkyni mělo být zrušeno povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR.

Žalobkyně dále namítla, že jí není známo, z jaké konkrétní informace z konzultačního řízení správní orgán I. stupně vycházel, když tvrdil, že *„z vyjádření uvedeného v konzultaci“*

jednoznačně vyplývá zájem Polské republiky na zrušení stávajícího povolení k pobytu paní N. L.“. Tento závěr nemá oporu v žádném vyjádření, které bylo dáno v rámci konzultačního řízení. Polská strana se naopak vyjádřila v tom smyslu, že pokud bude žalobkyni povolení k pobytu zachováno, dojde z její strany k výmazu záznamu v SIS. Pokud by byl ze strany Polské republiky jednoznačný zájem na zrušení povolení k pobytu žalobkyně, je zřejmé, že polská strana by jednoznačně uvedla, že žádá o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu žalobkyně právě z důvodu jí uděleného vyhoštění. Žalobkyně má za to, že správní orgán I. stupně tím, že učinil závěr, který nemá žádnou oporu v proběhlém konzultačním řízení ani v jiném listinném materiálu založeném ve spise, postupoval v rozporu se zákonem, resp. mezinárodní smlouvou, kterou byl vázán.

Ostatní závěry správního orgánu I. stupně k odůvodnění zrušení povolení k pobytu ve smyslu toho, že zájem polské strany má potvrzovat samotná skutečnost, že polská strana zařadila záznam cizinky do schengenského informačního systému a neponechala ho pouze ve své národní databázi, stejně jako celková doba vyhoštění 3 roky, jsou závěry, které nemohl správní orgán I. stupně vůbec činit, neboť v tomto případě lze zrušit povolení k pobytu pouze na základě konzultačního řízení, nikoli na základě domněnek správního orgánu. Pokud tak správní orgán I. stupně činil a mimo konzultační řízení vycházel z vlastních úvah, pak překročil své pravomoci, neboť toto řízení je na základě Schengenské prováděcí úmluvy vázáno pouze na konzultační řízení. Konzultační řízení v této věci je však neurčité a proběhlo v rozporu s čl. 25 odst. 1 a 2 Schengenské prováděcí úmluvy, neboť v jeho rámci nebylo prověřováno, zda na straně žalobkyně jsou dány dostatečné důvody pro zrušení jejího povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR. Konzultační řízení ve stavu, v jakém vůči žalobkyni proběhlo, nebylo způsobilé vést k rozhodnutí správního orgánu I. stupně o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu žalobkyně, neboť neproběhlo v souladu se Schengenskou prováděcí úmlouvou.

Žalobkyně též namítla, že žalovaný se nevypořádal s námitkami žalobkyně uvedenými v jejím odvolání, a to především s námitkami vztahujícími se k tomu, jakým způsobem má konzultační řízení probíhat a jaký závěr by z něj měl vyplynout. Tím žalovaný porušil ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) a napadené rozhodnutí se z tohoto pohledu žalobkyni jeví jako nepřezkoumatelné.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Ve vyjádření k žalobě shrnul průběh správního řízení a dále uvedl, že jak rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tak i napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s platnými právními normami a má všechny náležitosti vyžadované ustanovením § 68 správního řádu.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.). Po provedení řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu předloženého soudu žalovaným vyplynuly tyto, pro posouzení věci rozhodné skutečnosti:

Sdělením ze dne 11.8.2008 Policejní prezidium, Odbor mezinárodní policejní spolupráce, Národní centrála SIRENE informovala správní orgán I. stupně o tom, že dle informace centrály SIRENE Slovensko byla žalobkyně s povoleným pobytem kontrolována

dne 10.8.2008 v 3:02 na hraničním přechodu Vyšné Nemecké, přičemž bylo zjištěno, že má záznam dle čl. 96 Schengenské prováděcí úmluvy. Zadaný stát záznamu – Polsko, SID: 7000000077371300001. Žalobkyni, která měla u sebe povolení k pobytu č. CZE0494003, nebylo povoleno pokračovat dále v cestě. S ohledem na výše uvedenou skutečnost dal oznamující správní orgán na zvážení zahájení konzultační procedury dle čl. 25 odst. 2 Schengenské prováděcí úmluvy, popř. zrušení povolení k pobytu žalobkyně.

Podáním ze dne 29.8.2008, č.j.: PPR-148948/MPS-2008-SIR-CZ-321912/2008-LP sdělilo Policejní prezidium, Odbor mezinárodní policejní spolupráce, Národní centrála SIRENE správnímu orgánu I. stupně, že dle informace centrály SIRENE Polsko se k žalobkyni uvádí následující:

- Položka č. 139: Pro vstup na území Polska platí čl. 128 § 1 bod 1 polského zákona o cizincích. Dne 9.5.2008 bylo vydáno konečné rozhodnutí o vyhoštění žalobkyně (č. rozhodnutí - O.V.51430/423/08). Toto rozhodnutí vydal guvernér Podkarpacie provincie. Žalobkyně byla vypovězena z území Polska dne 9.5.2008 na hraničním přechodu BCP Medyka.
- Položka č. 142: Žalobkyně nemá kriminální záznam v Polsku.
- Položka č. 147: Pro vyhoštění platí čl. 88 § 1 bod 1 a 6 polského zákona o cizincích. Žalobkyně překročila polsko-českou hranici bez právního podkladu a zůstala v Polsku bez požadovaného povolení. Zákaz je platný do 8.5.2011.
- Položka č. 149: Polské kompetentní úřady (ve vztahu k cizincům) žádají české úřady, aby uvážily odebrání povolení k pobytu žalobkyně v České republice. V případě, že povolení bude zachováno, polské úřady vymažou záznam v SIS.

Oznámením ze dne 1.9.2008, č.j.: CPBR-1079/ČJ-2008-68PT-CI správní orgán I. stupně žalobkyni sdělil, že v souladu s ust. § 46 odst. 1 správního řádu s ní zahajuje řízení ve věci zrušení platnosti dlouhodobého pobytu na území ČR podle ust. § 37 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců v návaznosti na ust. § 46 odst. 1 tohoto zákona, neboť bylo zjištěno, že Polská republika rozhodla o vyhoštění žalobkyně ze svého území dne 9.5.2008 rozhodnutím č.j.: O.V.51430/423/08, které je platné do 8.5.2011. Tato skutečnost tak zakládá důvod pro zrušení dlouhodobého pobytu žalobkyně, neboť jiný stát EU rozhodl o jejím vyhoštění ze svého území z důvodu porušení právních předpisů upravujících vstup a pobyt cizinců na území.

Ve vyjádření k podkladům řízení ze dne 20.10.2008 žalobkyně namítla, že ze spisového materiálu nevyplývá (a tento ani neobsahuje) žádný dokument pod č.j.: CPBR-00102/ČJ 2008-68PT-CI. Není tedy zřejmé, na jakém základě bylo zahájeno řízení o zrušení dlouhodobého pobytu žalobkyně. Dne 11.8.2008 proběhla konzultační procedura. Z odpovědi Národní centrály Sirene vyplývá, že žalobkyni bylo uděleno Polskou republikou vyhoštění platné od 9.5.2008 do 8.5.2011. Správní orgán i přes tuto skutečnost dne 15.5.2008, tedy 6 dnů poté, žalobkyni dlouhodobý pobyt platný pro celé území Schengenu udělil. Správní orgán tak dle žalobkyně v řízení o povolení k dlouhodobému pobytu zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, ale současně pochybil, když žalobkyni dlouhodobý pobyt udělil a přesto nepostupoval dle čl. 25 odst. 1 Schengenské prováděcí úmluvy, když nekontaktoval zadávající stát, aby tento záznam v SIS zrušil. Ze zprávy Národní centrály Sirene ze dne 29.8.2008, položka č. 149 je dle žalobkyně zřejmé, že polské kompetentní úřady v případě, že povolení (dlouhodobý pobyt) bude zachováno, vymažou záznam v SIS. Správní orgán v řízení o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu postupoval v souladu s článkem 25 odst. 2 Schengenské prováděcí úmluvy, provedl konzultační řízení, avšak z tohoto nevyplývá, že

Polská republika, která záznam v SIS provedla, trvá na tom, aby žalobkyni bylo povolení k dlouhodobému pobytu zrušeno. Naopak pokud povolení k dlouhodobému pobytu žalobkyni zůstane zachováno, Polská republika záznam v SIS zruší. K tomu žalobkyně poukázala na ust. § 2 odst. 2 správního řádu a tvrdila, že práva v dobré víře nabyla okamžikem, kdy jí byl dlouhodobý pobyt na území České republiky povolen, tedy 15.5.2008, a není tedy možné, aby tentýž správní orgán, který jí povolení k dlouhodobému pobytu udělil, tato práva nešetřil. Dále uvedla, že správní orgán se nijak nezabýval dopady rozhodnutí o zrušení dlouhodobého pobytu do soukromého a rodinného života žalobkyně, přičemž v tomto případě by bylo nedostačující, pokud by správní orgán vycházel pouze z vlastních evidencí, které ve vztahu k účastníci řízení vede. uvedených důvodů žalobkyně navrhla, aby řízení o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu bylo zastaveno a aby správní orgán vydal pokyn ke zrušení záznamu v SIS.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byla dle ust. § 37 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců v návaznosti na ust. § 46 odst. 1 tohoto zákona žalobkyni zrušena platnost povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem účasti v právnické osobě, neboť jiný stát Evropské unie nebo smluvní stát uplatňující společný postup ve věci vyhošťování rozhodl o vyhoštění cizince ze svého území z důvodů porušení právních předpisů upravujících vstup a pobyt cizinců na jejich území. Žalobkyni byla zároveň dle ust. § 37 odst. 3 zákona o pobytu cizinců určena lhůta k vycestování z území České republiky do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že z podkladů pro vydání rozhodnutí vyplývá, že žalobkyně porušila právní předpis upravující pobyt cizinců na území Polska, za což jí bylo uloženo vyhoštění s platností do 08.05.2011. Žalobkyně byla dále zařazena do informačního systému smluvních států v souladu s článkem 96 Schengenské prováděcí úmluvy jako osoba, které má být odepřen vstup do schengenského prostoru. Na základě provedené konzultace se smluvní stranou a po přihlédnutí k jejím zájmům bylo se žalobkyní zahájeno řízení o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky. Z vyjádření uvedeného v konzultaci dle správního orgánu I. stupně jednoznačně vyplývá zájem Polské republiky na zrušení stávajícího povolení k pobytu žalobkyně. To potvrzuje již samotná skutečnost, že polská stana zařadila záznam cizinky do schengenského informačního systému a neponechala ho pouze ve své národní databázi. Dle správního orgánu I. stupně zájem této smluvní strany jednoznačně převažuje nad zájmy žalobkyně, které bylo uloženo vyhoštění z Polské republiky na základě jejího protiprávního jednání, a to na dobu 3 let.

K argumentaci uplatněné žalobkyní ve vyjádření k podkladům řízení ze dne 20.10.2008 prvostupňový orgán uvedl, že informace z Národní centrály SIRENE Slovensko ze dne 11.08.2008 pod č.j. PPR-136471/MPS-2008-SIR-CZ-321912/2008-LP byla zaslána k číslu jednacím CPBR-102/ČJ- 2008-68PT-CI, pod kterým je evidována poslední žádost žalobkyně o povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR. Dokument s tímto číslem jednacím tedy s řízením o zrušení pobytu nijak nesouvisí. Následné konzultační řízení bylo zahájeno právě na základě informace SIRENE Slovensko, na jehož území bylo zjištěno, že žalobkyně má záznam dle čl. 96 Schengenské prováděcí úmluvy. Řízení o zrušení platnosti dlouhodobého pobytu bylo zahájeno dne 1.9.2008 bezprostředně poté, co byla doručena odpověď na zaslání konzultační řízení. Z podkladů pro vydání rozhodnutí tedy jednoznačně vyplývá, na základě čeho bylo řízení z moci úřední zahájeno. Správní orgán dále uvedl, že žádost o povolení dlouhodobého pobytu byla žalobkyní podána dne 3.3.2008, souhlas s jeho udělením byl udělen dne 20.3.2008, přičemž pobytový štítek byl vystaven s platností od 15.5.2008 do 14.5.2010. Tento štítek si žalobkyně osobně převzala dne 7.4.2008, tedy více než měsíc před zařazením do informačního systému (9.5.2008). Řízení bylo zahájeno a

dokončeno ještě před zařazením žalobkyně do informačního systému, stejně tak jako vydání dokladu. Žalobkyně cestovala přes území Polska dne 9.5.2008 v době, kdy sice měla vylepen štítek o povolení k dlouhodobému pobytu, tento však byl platný až od 15.5.2008. V době vydání zákazu pobytu na území Polska tedy pobývala na vízum nad 90 dnů, které mělo platnost pouze pro Českou republiku.

Zájem Polské republiky na zrušení pobytu žalobkyně dle správního orgánu I. stupně jednoznačně vyplývá již ze samotného zařazení do shengenského informačního systému, neboť v opačném případě by byl záznam žalobkyně ponechán pouze v národní databázi Polské republiky. K tomuto názoru přispívá i celková doba vyhoštění na dobu 3 let, jakož i vyjádření smluvní strany v zaslané konzultaci.

K námitce ohledně nutnosti šetření práv nabytých v dobré víře správní orgán I. stupně v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že řízení o zrušení pobytu bylo zahájeno z důvodů porušení právních předpisů upravujících vstup a pobyt cizinců na území Polské republiky žalobkyní dne 9.5.2008. Souhlas s povolením dlouhodobého pobytu byl žalobkyni udělen ještě předtím, než se tohoto protiprávního jednání dopustila. Pokud by bylo zjištěno zařazení žalobkyně do systému v době rozhodování o pobytu, respektive před vydáním povolení k pobytu, pobyt by jí byl zamítnut. Tuto informaci však správní orgán vědět nemohl, neboť poslední jednání se žalobkyní měl dne 7.4.2008 při vydání štítku.

Správní orgán I. stupně dále uvedl, že se zabýval také dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Při svém rozhodování vycházel z informací poskytnutých žalobkyní v žádostech o pobyt na území České republiky, jejichž správnost potvrdila žalobkyně svým podpisem jak na žádosti o vízum nad 90 dnů dne 11.6.2007, tak i na žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu dne 3.3.2008. Dle správního orgánu I. stupně jsou tyto informace dostačující. Žalobkyně také mohla případné jiné rodinné vazby uvést ve svém vyjádření před vydáním rozhodnutí nebo kdykoli v průběhu řízení, což neučinila. Správní orgán při posuzování dopadů do soukromého a rodinného života žalobkyně dospěl k závěru, že důsledky rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení dlouhodobého pobytu. Manžel žalobkyně i její dvě zletilé děti mají trvalý pobyt na Ukrajině a žalobkyně žádné jiné rodinné vazby na území České republiky ve svých žádostech o pobyt neuvedla.

Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podala žalobkyně dne 11.11.2008 blanketní odvolání, které podáním ze dne 4.12.2008 doplnila. V odvolání vznesla obsahově totožné námitky jako v následně podané žalobě. V odvolání navíc argumentovala tím, že správní orgán nedostatečným způsobem posoudil dopady rozhodnutí o zrušení dlouhodobého pobytu do jejího soukromého a rodinného života, když vyšel pouze z evidencí, respektive ze žádostí o pobyt, které předkládala v předchozích řízeních. Takový postup je dle žalobkyně v rozporu s ust. § 3 správního řádu.

Ředitelství služby cizinecké policie Praha napadeným rozhodnutím zamítlo odvolání žalobkyně a potvrdilo rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V odůvodnění rozhodnutí odvolací orgán konstatoval, že po přezkoumání předloženého spisového materiálu dospěl k závěru, že podmínky pro zrušení povolení k dlouhodobému pobytu byly v daném případě splněny. Národní centrálou SIRENE Polska bylo potvrzeno, že dne 9.5.2008 bylo guvernérem Podkarpatské provincie vydáno rozhodnutí o vyhoštění č.j. O.V.51430/423/08 a téhož dne byla žalobkyně vypovězena z Polska na hraničním přechodu BCP Medyka. Toto vyhoštění je platné do 8.5.2011. Odvolací orgán dále citoval ust. § 37 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců a uvedl, že stav věci byl zjištěn v souladu s ust. § 3 správního řád. V ust. § 56 odst.1

zákona o pobytu cizinců je taxativně uvedeno, kdy policie odepře vstup cizinci na území, přičemž pro odstavec 1 tohoto ustanovení není stanovena přiměřenost důsledků rozhodnutí o neudělení povolení k dlouhodobému pobytu k jeho důvodům.

Odvolací orgán uvedl, že odvolání žalobkyně posoudil v plném rozsahu a že přihlédl ke všem předloženým dokladům a uváděným důvodům. Šetřením v dostupných informačních systémech bylo zjištěno, že nikdo z rodinných příslušníků žalobkyně nemá na území ČR povolen pobyt. Odvoláním napadeným rozhodnutím nebyly shledány nepřiměřené dopady do soukromého a rodinného života žalobkyně. Její odvolání dle názoru odvolacího orgánu neobsahuje takové náležitosti, které by vedly ke změně nebo zrušení původního rozhodnutí.

V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:

Podle ust. § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1, § 33, 34, 37, 38, § 55 odst. 1, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na vízum k pobytu nad 90 dnů. K žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42 je cizinec dále povinen předložit doklad o cestovním zdravotním pojištění, nejde-li o případy uvedené v § 180i odst. 2.

Podle ust. § 37 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců policie dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže jiný stát Evropské unie nebo smluvní stát uplatňující společný postup ve věci vyhošťování rozhodl o vyhoštění cizince ze svého území z důvodu odsouzení cizince k trestu odnětí svobody v délce nejméně 1 rok anebo pro důvodné podezření, že spáchal závažnou trestnou činnost nebo takovou činnost připravuje na území některého státu Evropské unie nebo smluvního státu uplatňujícího společný postup ve věci vyhošťování, a dále z důvodů porušení právních předpisů upravujících vstup a pobyt cizinců na jejich území, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti policie přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.

Podle čl. 25 odst. 2 Schengenské prováděcí úmluvy vyjde-li najevo, že cizinec, který je držitelem platného povolení k pobytu vydaného jednou ze smluvních stran, je veden v seznamech osob, kterým má být odepřen vstup, konzultuje smluvní strana, která záznam pořídila, smluvní stranu, která vydala povolení k pobytu, s cílem zjistit, zda existují dostatečné důvody k odnětí povolení k pobytu.

Není-li povolení k pobytu odňato, zruší smluvní strana, která záznam pořídila, tento záznam, může však dotyčného cizince zapsat do vnitrostátního seznamu osob, kterým má být odepřen vstup.

Podle čl. 94 odst. 1 Schengenské prováděcí úmluvy Schengenský informační systém obsahuje výhradně kategorie údajů, které dodává každá ze smluvních stran a které jsou potřebné pro účely uvedené v člancích 95 až 100. Smluvní strana pořizující záznam ověří, zda závažnost daného případu odůvodňuje zařazení záznamu do Schengenského informačního systému.

Podle čl. 96 odst. 1 Schengenské prováděcí úmluvy údaje týkající se cizinců, o kterých je veden záznam pro účely odepření vstupu, jsou zařazeny na základě vnitrostátního záznamu vyplývajícího z rozhodnutí přijatých příslušnými správními orgány a soudy v souladu s procesními předpisy, které stanoví vnitrostátní právní předpisy.

Soud o věci uvážil takto:

V projednávaném případě není mezi účastníky řízení sporu o tom, že žalobkyni bylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem účasti v právnické osobě s dobou platnosti od 15.5.2008 do 14.5.2010. Mezi stranami není sporné ani to, že žalobkyni bylo polskými orgány dne 9.5.2008 uděleno správní vyhoštění s dobou platnosti do 8.5.2011, a to z toho důvodu, že žalobkyně překročila polsko-českou hranici bez právního podkladu a zůstala v Polsku bez požadovaného povolení. Tuto skutečnost česká strana zjistila z informace centrály SIRENE Slovensko a správní orgán I. stupně se o ní dozvěděl až ze sdělení národní centrály SIRENE ze dne 11.8.2008.

Podle ust. § 37 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců ve spojení s ust. § 46 odst. 1 tohoto zákona policie zruší platnost povolení cizince k dlouhodobému pobytu mj. tehdy, jestliže jiný stát Evropské unie rozhodl o vyhoštění cizince ze svého území z důvodů porušení právních předpisů upravujících vstup a pobyt cizinců na jejich území, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Nejen za účelem snadného zjištění, zda cizinci bylo v jiném členském státu EU (případně ve smluvním státu uplatňujícím společný postup ve věci vyhošťování) uděleno vyhoštění, je na základě Schengenské prováděcí úmluvy (čl. 92-119) vedena databáze - Schengenský informační systém (dále jen „SIS“). Jedním z údajů tvořících tuto databázi jsou údaje o cizincích, o kterých je veden záznam pro účely odepření vstupu. Ty jsou do SIS podle čl. 96 odst. 1 Schengenské prováděcí úmluvy zařazeny na základě vnitrostátního záznamu vyplývajícího z rozhodnutí přijatých příslušnými správními orgány a soudy v souladu s procesními předpisy, které stanoví vnitrostátní právní předpisy.

Vyjde-li najevo, že cizinec, který je držitelem platného povolení k pobytu vydaného jednou ze smluvních stran, je veden v SIS v seznamech osob, kterým má být odepřen vstup, má podle čl. 25 odst. 2 Schengenské prováděcí úmluvy dojít mezi státem - smluvní stranou, která takový záznam pořídila, a smluvní stranou, která cizinci vydala povolení k pobytu, ke konzultačnímu řízení, jehož cílem je zjistit, zda existují dostatečné důvody k odnětí povolení k pobytu.

Podoba konzultačního řízení prováděného podle čl. 25 odst. 2 Schengenské prováděcí úmluvy není touto úmluvou nijak upravena, a již z tohoto důvodu žalobkyně nemá veřejné subjektivní právo požadovat, aby konzultační řízení probíhalo určitým (jí navrhaným) způsobem, a to tím spíše, že sama není stranou tohoto řízení. Konzultační řízení vedené podle čl. 25 odst. 2 Schengenské prováděcí úmluvy dle názoru soudu spočívá ve vzájemné výměně informací mezi oběma smluvními stranami, při které je toliko ověřováno, zda cizinec, jehož se týká záznam pro účely odepření vstupu, je totožný s cizincem, kterému byl udělen dlouhodobý pobyt, a dále to, kterým správním orgánem a z jakého důvodu bylo cizinci uděleno vyhoštění a zda neuplynula doba platnosti uloženého vyhoštění, popř. zda jeho platnost nebyla v mezidobí zrušena. Uvedený závěr vyplývá ze skutečnosti, že podkladem pro provedení záznamu do SIS pro účely odepření vstupu je rozhodnutí přijaté příslušnými správními orgány a soudy v souladu s procesními předpisy, které stanoví vnitrostátní právní předpisy (čl. 96 odst. 1 Schengenské prováděcí úmluvy). Je-li podkladem pro záznam do SIS rozhodnutí o správním vyhoštění, jak tomu bylo i v nyní projednávané věci, nemohou být v rámci konzultačního řízení zjišťovány jiné skutečnosti než ty, které vyplývají z rozhodnutí o správním vyhoštění. Jak vyplývá ze sdělení národní centrály SIRENE ze dne 29.8.2008, právě tyto informace byly české straně v rámci konzultačního řízení sděleny polskou centrálou SIRENE.

Z výše uvedeného lze dovodit, že ke zrušení povolení k dlouhodobému pobytu podle ust. § 37 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců ve spojení s ust. § 46 odst. 1 téhož zákona postačí, jestliže policie na základě informací získaných ze SIS zjistí, že cizinci bylo v jiném členském státu EU uděleno vyhoštění a toto zjištění v následně vedeném konzultačním řízení ověří co do důvodů a platnosti záznamu o vyhoštění, popř. dalších okolností významných pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Je přitom plně na uvážení policie (zde české strany), zda takto získané informace vyhodnotí jako dostatečný důvod k odnětí dříve vydaného povolení k pobytu. Česká strana není při tomto posouzení vázána názorem druhé smluvní strany, se kterou je konzultační řízení vedeno. Z dikce článku 25 odst. 2 Schengenské prováděcí úmluvy zřetelně vyplývá, že smluvní strana, která záznam o cizinci v SIS pořídila, konzultuje smluvní stranu, která vydala povolení k pobytu, s cílem zjistit, zda (u této strany) existují dostatečné důvody k odnětí povolení k pobytu. Jinými slovy řečeno, smluvní strana, která záznam o cizinci v SIS pořídila, v průběhu konzultačního řízení zjišťuje, zda záznam o cizinci, který v SIS pořídila, je pro druhou smluvní stranu dostatečným důvodem k tomu, aby cizinci odňala dříve vydané povolení k pobytu. Pouze a právě to je smyslem konzultačního řízení. Smluvní strana, která záznam o cizinci v SIS pořídila, může sice v jeho průběhu vyjádřit své stanovisko k uvedené otázce, nemůže však druhou smluvní stranu k odnětí vydaného povolení k pobytu nijak nutit. Konečné rozhodnutí o tom, zda jsou dány dostatečné důvody k odnětí povolení k pobytu, je ve výlučné pravomoci smluvní strany, která povolení k pobytu cizinci vydala. Proto také poslední věta čl. 25 odst. 2 Schengenské prováděcí úmluvy stanoví, jak bude postupováno v případě, že smluvní strana, která cizinci vydala povolení k pobytu, nepřistoupí k odnětí tohoto povolení. V takovém případě je smluvní strana, která záznam pořídila, povinna tento záznam zrušit; může však dotyčného cizince zapsat do vnitrostátního seznamu osob, kterým má být odepřen vstup.

V souzené věci byla žalobkyně prokazatelně vedena v SIS jako osoba, které má být odepřen vstup. Při konzultačním řízení vedeném s Polskou republikou, která záznam ohledně žalobkyně v SIS provedla, bylo zjištěno, že podkladem pro provedení záznamu bylo rozhodnutí guvernéra Podkarpatské provincie ze dne 9.5.2008 o vyhoštění žalobkyně z území Polské republiky s platností do 8.5.2011 z důvodu nelegálního překročení hranice a pobytu na polském území bez platného povolení k pobytu nebo víza. Uvedená zjištění správní orgán I. stupně posoudil jako dostatečný důvod k odnětí povolení k dlouhodobému pobytu, které bylo dříve žalobkyni vydáno. Tento závěr správního orgánu I. stupně, následně potvrzený napadeným rozhodnutím odvolacího orgánu, je zcela v souladu s vnitrostátní právní úpravou, konkrétně s ust. § 37 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců ve spojení s ust. § 46 odst. 1 téhož zákona. Zmíněná ustanovení zákona o pobytu cizinců označují rozhodnutí o vyhoštění cizince ze svého území, vydané jiným státem Evropské unie z důvodu porušení právních předpisů upravujících vstup a pobyt cizinců na jeho území, za obligatorní důvod pro zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR.

K tvrzení žalobkyně, že jí není známo, z jaké konkrétní informace z konzultačního řízení vycházel správní orgán I. stupně, když tvrdil, že „z vyjádření uvedeného v konzultaci jednoznačně vyplývá zájem Polské republiky na zrušení stávajícího povolení k pobytu paní N. L.“, soud uvádí, že výše uvedené tvrzení správního orgánu je výsledkem logické úvahy, která má základ v samotném znění Schengenské prováděcí úmluvy. Ve smyslu čl. 94 odst. 1 Schengenské prováděcí úmluvy totiž tíží smluvní stát, který záznam do SIS vkládá, povinnost ověřit, zda závažnost daného případu odůvodňuje pořízení takového záznamu. Jestliže tedy některý smluvní stát dospěl k závěru o nutnosti provedení záznamu o určitém cizinci do SIS, mohou se ostatní smluvní strany oprávněně domnívat, že má zájem i na případném zrušení povolení k dlouhodobému pobytu, které by bylo témuž cizinci uděleno jiným smluvním

státem. Navíc, jak již bylo soudem konstatováno shora, stanovisko polské strany, která záznam o žalobkyni do SIS pořídila, k otázce, zda její záznam o žalobkyni je dostatečným důvodem k tomu, aby česká strana žalobkyni odňala vydané povolení k pobytu, není pro českou stranu nikterak závazný. Proto také v rámci konzultačního řízení polská strana pouze navrhuje, aby české úřady *uvážily* odebrání povolení k pobytu žalobkyně v České republice.

Z vyjádření polské strany, že pokud bude žalobkyni povolení k pobytu zachováno, dojde z její strany k výmazu záznamu týkajícího se žalobkyně v SIS, nelze v žádném případě dovozovat jakýkoliv zájem Polska na ponechání povolení dlouhodobého pobytu žalobkyně v platnosti. Uvedené vyjádření je pouhým odrazem úpravy obsažené v poslední větě článku 25 odst. 2 Schengenské prováděcí úmluvy, ukládající státu, který záznam do SIS pořídil, povinnost tento záznam zrušit v případě, že cizinci nebude po proběhnuvším konzultačním řízení druhou smluvní stranou povolení k pobytu odňato.

Na základě shora uvedených skutečností má soud za to, že v projednávané věci proběhlo mezi českou a polskou stranou v souladu s čl. 25 Schengenské prováděcí úmluvy řádné konzultační řízení, v rámci něhož správní orgán I. stupně zjistil a ověřil zcela konkrétní informace, které jej opravňovaly ke zrušení platnosti povolení žalobkyně k dlouhodobému pobytu postupem podle ust. § 37 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců ve spojení s ust. § 46 odst. 1 téhož zákona.

Námítka žalobkyně, podle které se žalovaný nevypořádal s odvolacími námitkami týkajícími se toho, jakým způsobem má konzultační řízení probíhat a jaký závěr by z něj měl vyplynout, to vše s odkazem na příslušná ustanovení Schengenské prováděcí úmluvy, není opodstatněná. Tato námitka předně nemá oporu v podaném odvolání, ve kterém žalobkyně pouze obecně tvrdila (obdobně jako v žalobě), že konzultační řízení neproběhlo v souladu s čl. 25 Schengenské prováděcí úmluvy, neboť v jeho rámci nebylo prověřeno, zda jsou na straně žalobkyně dány dostatečné důvody pro zrušení povolení k dlouhodobému pobytu. Žádné konkrétní námitky, jakým způsobem má konzultační řízení probíhat či jaký závěr by z něj měl vyplynout, však v odvolání obsaženy nejsou. Žalovaný, stejně jako správní orgán I. stupně, dle názoru soudu nikterak nepochybil, když při svém rozhodování vyšel z konkrétních zjištění učiněných v rámci řádně proběhnuvšího konzultačního řízení s polskou stranou, které shledal plně postačujícími pro rozhodnutí o zrušení platnosti povolení žalobkyně k dlouhodobému pobytu.

Soud tedy nehledal žalobu důvodnou, a proto jí podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Za splnění podmínek zakotvených v ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání (žalobkyně ani žalovaný nevyjádřili ve stanovené lhůtě svůj nesouhlas s takovým projednáním věci).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní

soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 27. dubna 2012

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Matznerová, DiS.